

Az Úr Lelke Üzen

A KEREKEGYHÁZI SZENT ISTVÁN EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA
XVIII. évfolyam 2. szám

Pünkösöd - Úrnapja

„Mi ugyanis sokan egy kenyér, egy test vagyunk, mivel mindnyájan egy kenyérben részesedünk.” (1 Kor. 17)

A 2016. május 22-én templomunkban elsőáldozó gyermekek hitoktatóikkal:
Weninger Antalnével, Szabóné Mozsárik Györgyivel,
Kollár Balázs plébánossal

Legyünk lelkes emberek

A házasságkötés, a családalapítás évfordulója alkalom az örömré és az emlékezésre. Egy ország, egy állam megalakulásának kezdetét az egész nép ünneplheti.

Számunkra az egyik legfontosabb közösség, az Egyház Pünkösdkor ünnepli születésnapját. Jézus feltámadása után az ötvenedik napon mintegy háromezer ember keresztkellett meg. Miután az apostolokra leszállt a Szentlélek, az erős szél zúgására sokan verődtek össze Dávid sírjának közelében. Az apostolok most már bátran, megerősödve léptek a nép elé, és Szent Péterrel az élükön tanúságot tettek Isten csodálatos tetteiről a következő szavakkal:

„A Názáreti Jézust az Isten igazolta előttetek. Ezt az embert ti kiszolgáltattátok, és gonosz kezek által keresztre feszítve elveszejtettétek. Az Isten azonban feloldotta a halál bilincseit, és feltámasztotta.”

Ez a pár mondat volt az első és legfontosabb hirdetni valója mindegyik apostolnak. Erről tettek hiteles tanúbizonyságot mindenütt, ahová eljutottak. Igaz ugyan, hogy megvolt már az Egyház előbb is, kicsiben, csírájában. Az utolsó vacsora volt az első szentmise, akkor áldoztak először Jézus barátai, akkor szentelte pappá a tizenkettőt. Feltámadása után rendelte a keresztség szentségét, a bűnbocsánatot, a beavatás szentségeit.

Ugyancsak a feltámadása után bízta meg az Egyház vezetésével Pétert, de a többi apostolnak is megadta az oldás és kötés hatalmát, a törvényhozás jogát. Jézusnak Péterhez intézett szavait a főapostol sírja fölé épült hatalmas templomban, a kupola alján méteres betűkkel latinul hirdetik: „Te Péter vagy, és erre a sziklára építem Egyházamat.”

Jézus a régi szövetség helyébe újat állított. A réginél Mózes volt a közvetítő. Itt az újszövetségnél nincs közvetítő. Maga Jézus a szövetségkötő. Saját vérével pecsételte meg. És hogy el ne felejtjük, naponta több milliószor megismétli a szövetségkötését, a szentmiseáldozatban: „Ez az én vérem, az új szövetségé.”

Jézus igen is akarat új közösséget, amelyben nem a régi papság vér szerinti örökösödése, hanem a Lélek ereje gondoskodik a papi hivatásokról:

„Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.” A papok így Krisztus egyetlen papságából részesednek. Az Egyház Krisztus kereszthalála óta a megváltás jele és eszköze. Általa Isten megszenteli és üdvözíti az Ő meghívottjait. Az Egyház azoknak az embereknek a közössége, akik részesednek a Jézus Krisztusban adott üdvösség áldásaiban. Isten üdvözítő szándéka ebben a közösségben teljesedik be. Mindez a Szentlélek vezetésével és erejével történik.

Hogy kicsoda a Szentlélek nehezen meghatározható, mert inkább csak azt tudjuk róla, hogy mi nem.

Értelmünk ugyanis ki van szolgáltatva érzékeinknek, a látásunknak és a hallásunknak. Ezért csak azt tudjuk elképzelni, ami tapasztalatunk körébe esik.

A lélek nem testi valóság. Ezért a Szentlélekről is csak annyit mondhatunk, hogy kifejezhetetlen, kimondhatatlan Fölség. Hétköznapi beszédünkben sokszor szóba hozzuk a lelket. A kegyetlenkedő felebarátunkra azt mondjuk, lelketlen. A monoton, gépiesen végzendő munkáról állítjuk, hogy lélekölő vagy lélektelen.

Ha valami veszélyes, lélekvesztő. A súlyos betegre, csak hálni jár bele a lélek. A könnyen sértődő, nagyon a lelkére veszi a sértést. Ha valaki nagyon lelkesedik, az testestől-lelkestől benne van.

A vétkezésre, a tévedésre mondjuk, lelke rajta. Ha fontos dologra hívjuk fel valakinek a figyelmét, lelkére kötjük. Aki szomorú, abba lelket akarunk önteni. A lustákat, késlekedőket buzdítani, lelkesíteni kell.

Fontos, sürgős dolgaink elintézésére lélekszakadva rohanunk. Nagy a lélekjelenléte annak, aki akkor sem vesztí el a fejét, ha bajba kerül. Szeretnénk mi is lelkes emberekké válni.

Ehhez gyakrabban kell hívunk a pünkösdi tüzes Lelket. Kérünk kell, szüntesse meg bennünk a lelketlenséget, munkánkban és egész életünkben a léleknélküliséget.

Növelje bennünk a szeretet és odaadás lelkületét. Lehessünk egy szív és egy lélek. Nem lehetünk káini lelkületűek, akik mit sem törődnek fele barátaink lelkével, sorsával.

A pünkösdi elmélkedésünket Szent Ágoston Szentlelket váró imájával zárjuk:

„Isteni szeretet, a mindenható Atyánk, a boldog Fiúnak szent közössége, Vigasztaló Lélek! Szállj az én lelkem hajlékába hatalmas erőddel, ragyogó világosságod fényével, vidítsd föl elhanyagolt bensőmnek homályos zugait.

Kedves vendég, tedd termékenyvé harmatod bőségével a hosszú szárazságtól kiaszott bensőmet, sebesítsd meg szereteted nyilával lelkem bensőjét. Gyűjtsd lángra üdvösséges tüzeddel az én megdermedt szívemet. Ragyogd be a szent buzgalom tüzevel és áraszd el testemnek-lelkemnek minden rejtekét. Adj innom gyönyörűséged patakjából, hogy elmenjen a kedvem a világ megmérgezett édességének ízétől.

Taníts meg akaratom teljesítésére, mert Te vagy az én Istenem.” Ámen

Kollár Balázs plébános

A csodálatos Titok

Úrnapiján az Oltáriszentségben valóságosan jelenlévő Jézus Krisztust ünnepeljük. E jelenlét annak köszönhető, hogy az Úr gondoskodott arról, hogy mennybemenetele után továbbra is itt legyen köztünk.

Az utolsó vacsorán a kenyeret az Ő testeként, a bort pedig az Ő véreként adta apostolainak. Majd megparancsolta nekik, hogy halála és feltámadása emlékezetére ismételjék meg cselekedetét. Ezt a cselekedetét, felajánlását és áldozatát tesszük jelenvalóvá a szentmisén. Csodálatos titok számunkra Jézus megtestesülése. Isten látható emberi testet vett magára, emberré lett, hogy egészen közel kerüljön hozzánk emberekhez.

De még ennél is csodálatosabb, hogy Isten megjelenik az átváltoztatott kenyérben és borbán, hogy kezünkbe és szívünkbe adja önmagát. Újra és újra egészen közel akar jönni hozzánk, hogy bennünk éljen. Ez a találkozás a szentáldozásban valósul meg. Ekkor találkozik Isten vágya, hogy egyesüljön az emberrel és az ember vágya, hogy egyesüljön az Istennel.

Ennél közelebb már nem kerülhet hozzánk Isten. Hiszen, ha a szentáldozásban magunkhoz vesszük Őt, akkor valóban bennünk él.

Az Oltáriszentség ünnepe nem szabad, hogy csupán a külsőségekről szóljon. Bár nagyon dicséretes, amikor a városok és falvak utcáin díszes virágszőnyegeket és sátrakat készítenek a hívek, akik ilyen módon is kifejezik tiszteletüket az Oltáriszentségben jelen lévő Krisztus iránt. Lelkes öröm tölti el mindazokat, akik részt vesznek a látványos úrnapi körmeneten, amely során hitünk titkát, az Oltáriszentségben köztünk élő Krisztust mutatjuk meg a világnak. Igazi tanúságtétel ez arról, hogy az Úr a mi életünk forrása. Emellett azonban nem feledkezhetünk meg arról, hogy az Eucharisztia iránti legnagyobb tisztelet az, ha magunkhoz vesszük Krisztus testét a szentáldozásban. Éppen a szentáldozás mutatja azt, hogy a bensőséges lelki találkozás mindenféle külső megnyilvánulásnál fontosabb.

Az Oltáriszentségben Isten választ ad arra az emberi kérdésre, hogy miként egyesülhetünk vele. Ha Krisztus testét magunkhoz vesszük, Isten él bennünk. Az ünnep evangéliuma a csodálatos kenyérszaporítás eseményét beszéli el. A tanítványok azt kérik Mesterüktől, hogy küldje haza a nagyszámú népet, mert a pusztaságban nincs ennivalójuk az embereknek.

Ők úgy gondolják, hogy ebben a helyzetben nincs más megoldás, de nagyon is emberien gondolkodnak. Jézus viszont tud más lehetőséget. Hiszen bárhol is jelenik meg az emberi tehetetlenség és ütközik leküzdhetetlennek látszó határokba az emberi cselekvésvágy, ott Isten új utakat képes nyitni.

Az isteni gondoskodás egy csoda révén olyan lehetőséget ad, amire az emberek nem is gondolnak, nem is számítanak. Ennek köszönhetően mindenki bőséggel ehet a Jézus által megszorított kenyérből.

Az evangélista azt is fontosnak tartja megjegyezni, hogy miután mindenki jóllakott, még tizenkét kosárnyi volt a maradék. Lám, ennyire nagylelkűen és bőkezűen adakozik Isten. Az Oltáriszentség esetében szintén megfigyelhetjük ezt az isteni bőkezűséget. Isten úgy adja nekünk önmagát az átváltoztatott kenyérben, hogy közben nem fogyatkozik meg. Tehát az Eucharisztia, az élő kenyér, az élet kimeríthetetlen forrása számunkra.

Az ünnep alkalmával a következőképpen imádkozunk:

„Urunk, Jézus Krisztus! Te a kereszten örökre és visszavonhatatlanul odaadtad magadat Istennek és nekünk. Felajánlásod értünk bemutatott áldozat. Hittel valljuk, hogy jelen vagy az Oltáriszentségben, amely az örök élet kenyere a számunkra. E titokzatos kenyér a Te áldozatodat teszi jelenvalóvá a szentmisében, hogy lelkünk tápláléka légy. Él bennünk szent tested által, hogy életünket a Te szolgálatodra és az evangélium hirdetésére szenteljük. Úgy akarunk élni, ahogyan Te éltél, és úgy akarunk szeretni mindenkit, ahogyan Te szeretsz minket.

A Te áldozatodhoz odatesszük a mi áldozatunkat is, és felajánljuk egész életünket Istennek.” Ámen

Kollár Balázs plébános

A Szentlélek eljövetele

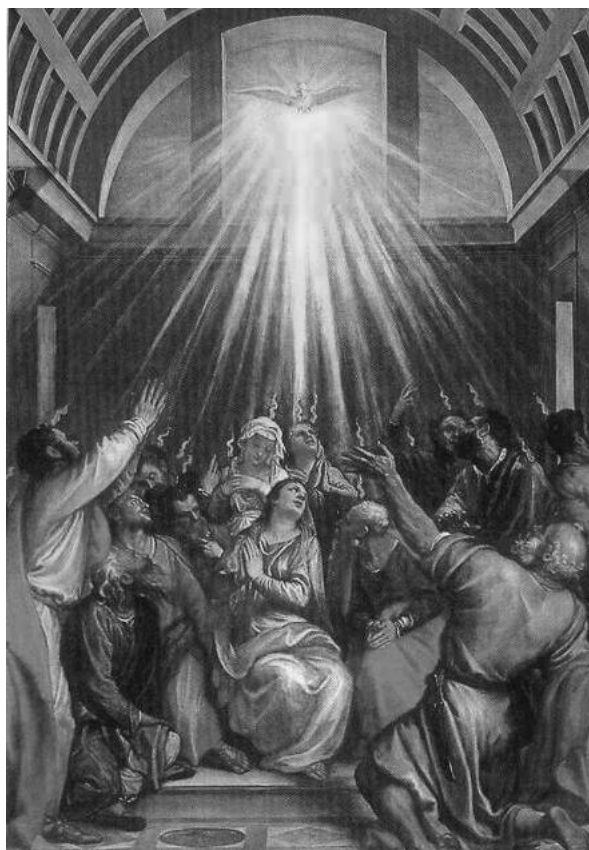
(ahogyan Jézus láttatja Mária Valtortával)

Az Utolsó Vacsora házában csend uralkodik. Csak a Vacsora termében van élet, itt gyűltek össze az apostolok Mária körül. A szoba tágasabbnak tűnik, mert az arrébb tett bútorok szabadon hagyták terem középpontját és kettőt a falak közül. A harmadik falnál van a Vacsorához használt asztal. Közte és a fal között vannak a székek és egy zsámoly, amit Jézus használt a tanítványok lábmosásakor. A székek azonban nem merőlegesen állnak az asztallal szemben, hanem párhuzamosan, így mindannyian le tudnak ülni, és még marad is egy hely- az egyetlen, ami merőlegesen áll. Szűzanya az asztal közepénél ül, ahol a Vacsora alatt Jézus volt.

Az asztal nincs megterítve, a polcok és a falak üresek. Csak a lámpás ég középen, és annak is csak a középső lángja. Az ablakokat becsukták és be is zárták egy nehéz vasrúddal.

A Szűzanya egyedül ül a padján, mellette Péter és János: Péter a jobbján, János a ballján. Mátyás az új apostol Jakab, Alfeus fia és Tádé között. Mária előtt egy alacsony, de széles sötét zárt faláda áll. Ruhája sötétkék színű. Haját fehér fátjol takarja, amit köntösének csuklyája fed. A többiek fedetlen fővel vannak.

Mária lassan, de hangosan olvas... A többiek csendben, elmélkedve hallgatják. Néha válaszolnak, ha kell...

Az apostolok közelebb hajolnak, hogy jobban láthassák az arcát, ahogy mosolyog és olvas...Az olvasásnak vége. Mária elhallgat. A pergamenek susogása is megszakad. Mária csendben imádkozásba merül, kezeit keblére szorítja, fejét a lédának támasztja. Az apostolok követik példáját és imádkoznak...

Hirtelen hatalmas zúgás zengi be a reggeli csendet, olyan akár a szél, az ének, vagy a tökéletes orgona hangja. Egyre harmonikusabb és egyre hangosabb, ahogy közeledik. Rezgésével betölti a Földet, megmozgatja a házakat a falakat a bútorokat. A lámpás lángja, amely a békés kis szobában eddig mozdulatlanul égett, most úgy pislákol, mintha a szél fújná. A lámpás láncai csilingelni kezdenek a természetfeletti hang hullámaintól.

Ahogy a csodás zúgás közeledik—melyben a legszebb hangok váltakoznak, amiket Isten az Égnek és a Földnek adott--, a tanítványok rémülten kapják fel fejüket, némelyikük menekülni készül, de sokan a földre vetik magukat, eltakarva fejüket a kezeikkel, vagy köntösükkal, mások mellüket verve esedeznek az Úrhoz bűneik bocsánatáért, megint mások pedig Máriába kapaszkodnak, mert ijedtükben kiszállt belőlük a lélek. Egyedül János az, aki nem fél. Ő látja Mária arcán a boldogság fénylő békéjét. A Szűzanya mosolyogva felemeli tekintetét, letérdel, majd kitarja a karjait. Köntösének kék szárnyai befedik Pétert és Jánost, akik példáját követve letérdelnek. Mindez kevesebb, mint egy perc alatt zajlott le.

És ekkor zárt ajtókon és ablakokon keresztül zengzetes zúgással, fénylő lángoló gömb formájában megérkezik a Fény, a Tűz, a Szentlélek. Egy pillanatra megáll Mária feje fölött három arasznyira. A feje fedetlen, mert amikor meglátta a Szentlélek Tüzét, mintha hívná... Miután a Szentlélek és a Szeretet Tüze leszállt a Jegyesére, a Gömb tizenhárom fénylő lángra oszlik, melyek nem hasonlíthatók semmilyen földi fényességhez, és mindegyik leszáll, hogy megcsókolja az apostolok homlokát.

A láng, amelyik Máriára szállt nem egy egyenes láng, hanem egy korona, ami átöleli és koszorúként körbe veszi a Szűz fejét. Királynővé koronázza az Isten Lányát, Anyját és Jegyesét, a szeplőtelen Szüzet, az

áldott Szépséget, az örök Szerelmest és Leányt... A Szentlélek lángjai ragyognak Szerelmese feje körül. Miket mondhat neki? Titok! Az áldott arc isteni boldogságba burkolódik és a Szeráfok mosolyát ölti fel... A Tűz egy kis ideig még nem mozdul el onnan... Majd eltűnik... Egy különös illat marad csak utána, ami semmilyen földi virág illatához sem hasonlítható...A Paradicsom illata...

Az apostolok magukhoz térnek... Mária még mindig önkívületben van. Kebléhez emeli karjait, lehunyja szemeit, lehajtja fejét... Még mindig Istennel beszélget... Senki sem meri megzavarni. János rámutat és így szól:

- Ő az oltár. Az Ő dicsőségén áll az Úr Dicsősége...

- Igen. Ne zavarjuk meg a boldogságát! Menjünk, és hirdessük az Urat és az Ő tetteit, minden népnek! mondja Péter természetfeletti hevülettel.

- Menjünk! Menjünk! Az Isten Lelke ég bennem- mondja Jakab, Alfeus fia

- Tette sarkall mindannyiunkat. Menjünk és hirdessük az Evangéliumot az embereknek. Elindulnak, mintha valamiféle szél vagy hatalmas erő vinné őket...

Így szól Jézus: „A Mű, amelyet a szeretetem nektek diktált, és amit egy teremtmény irántam és irántatok való szeretete által kaptatok meg, ezzel bevégeztetett. A Szentlélek eljövételével a messiási idő is lezárult. Tudásomnak fénye ragyogta be egészen a kezdetektől: Mária szeplőtelen Fogantatását, az utolsó órákig: A Szentlélek eljövételét. A messiási idő a Szeretet Műve, ahogy ezt a látni tudók is tudják. Éppen ezért helyes, hogy az eleje a titokzatos szeplőtelen fogantatás, a vége pedig a Szentlélek alászállása Krisztus Egyházára. Az Egyház, vagyis a hívek közössége—pásztorok, juhok és bárányok—képes lesz elbukás nélkül folytatni a Szeretet a teológusok Teológusának állhatatos lelki-szellemi munkáját. Ő formálja az igazi hittudósokat, akik magukban hordozzák Istent, és elvesznek Őbenne. Az Isten Lelke vezeti őket, és ők Isten valódi gyermekei, akikről Pál is beszélt” (lásd: Rom 8, 14-17.)

(M.V. Az Evangélium, ahogyan nekem kinyilatkoztatott 640.1-640.7)
id. Rozsnyói Zoltán

Virágszórás az Úrnapi körmeneten

Az elsőáldozás után egy héttel volt az Úrnapi körmenet. Az előző héten először áldozott lányok újra felvették a gyönyörű fehér ruhájukat, a fiúk pedig fehér ingbe és sötét nadrágba öltöztek. A lányok csodaszép virágszirmokkal teli kis kosárkát hoztak.

Elkezdődött a szentmise, majd befejezésül elkezdődött a körmenet, amelyen kis „állomásokra” mentünk. Az állomások között virágot szórtunk. Szép volt minden. Mindenki jól érezte magát.

Prohászka Ottokár: "Veni Sancte Spiritus" [Jöjj, Szentlélek]

A Schütz Antal által szerkesztett, Prohászka Ottokár összegyűjtött műveit tartalmazó sorozatban, (Szent István Társulat, Budapest, 1929.) „Elmélkedések az evangéliumról” című VII. kötetben jelent meg.

a) Várjuk a jó lelket. A jó lélek a Szentlélek, s azt az Isten adja nagy kegy elemképen. «Isten jó lelket ad az őt kérőknek». Mindenki akar jó lelket, a világ is; lelket, amely képes legyen az élet küzdelmein eligazodni s boldogulni.

Mily sokat tesz a jó lélek, az a jóindulatú lélek, a hívő lélek, mely szemét megnyitja a hit világosságának; az aggódó lélek, mely üdvéért reszket; a lelkiismeretes lélek, az élet nagy föladatainak teljesítésében. Hajó, derült lelkünk van, akkor csillagfény és napsugár az életünk, de ha elborult a lelkünk, akkor egész világunk borús, bosszantó és unalmas. Mit használt Saulnak, hogy volt királyi öltözete, mikor nem volt hozzá jó lelke, hanem megszállta őt a rossz, szomorú lélek s izgalomba hozta?

Jézus megjelent Szent Katalinnak, és kivette szívét és a magáéval cserélte föl. Ezt teszi a Szentlélek is a mi lelkünkkel. Lelkünk az elfogultságnak, a szeretetlenségnek, lemondásnak, gyávaságnak lelke, s a Szentlélek jó lelket ad e helyett. Azért éneklí az egyház oly esengő s csengő szóval: Veni Sancte Spiritus ! . . .

b) Veni Creator Spiritus. A Szentlélek oly erő, mely teremt, s nekünk is jól és erősen akaró, kiinduló, teremtő lelket ad. Erre van szükségünk. Erős lélek nélkül tudomány, műveltség, állás mit sem használ. Az egyház valamennyi kegyszere és szentsége is csak úgy használ, ha erős odaadással fogjuk s vesszük, ha erős, hajthatatlan a lelkünk.

Jöjj el tehát Szentlélek! Bennem is erős lesz a lélek, ha tárt ajtót nyitok a Szentléleknek, ha bízom benne s egyre javítom magam. Lelke az én lelkesülésem lesz, melyet az erő érzete fakaszt. Lelkes emberek kellene, mert csak lelkes emberek képesek valamire. Szent Ferencnek kordája megkötötte a XII. század forradalmának kerekét, hogy örvénybe ne rohanjon ; én is képes leszek sokakat menteni, ha lesz bennem lélek. Teremts hát lelket belém, te teremtő Lélek ; megsemmisülök előtted, mert a Teremtő semmiből teremtett; megalázom magamat s úgy kérlek!

Pünkösd hétfő 2016. május 16.

Régi szép szokás, hogy pünkösd hétfőjén, a plébánia udvaron terített asztal mellett megünnepeljük a Szentlélek eljövetelét. Idén kivételesen a Kunság Majorban gyűltünk össze, mely különösen alkalmas ennyi ember (egyebek becslések szerint 180 fő) megvendéglésére. Reméljük, hogy új hagyománnyá válik a helyszín, melynek praktikus okait mindenki láthatta. Szerintem, különösen a gyermekes családoknak kedvezett a helyszín, mivel minden korosztályú gyerkőc megtalálta a maga játszótársát, játszóterét. Hálásak vagyunk a helyszínért.

Számomra különösen emlékezetesre sikerült ez a hétfő. Évekkel ezelőtt, még Imre atya idején vetődött fel, hogy nyúlból is kellene pörköltet főzni. Vállaltam, hogy hozom a hozzávaló nyúlhúst, de a főzéssel már hadilábon állok. Igazából gyerekkorom óta soha semmit nem kellett főznom, és nem is igazán érdekelt ezen tudás megszerzése. Szinte mindent jóízűen elfogyasztok, azt illedelmesen megköszönöm, de hogy miből, hogyan és mennyi munkával készül arról fogalmam sem volt. A terv idén az volt, hogy lesz marhapörkölt, Varga Pista jóvoltából, meg nyúl Fritz Robi tudásából.

Aztán úgy alakult, hogy bedobtak a mélyvízbe, azaz főzhettem egyedül a nyuszit, Robi pedig pacalt főzött. Fél 9-re beszéltek meg a találkozót kint a majorban. Mire kértem a rutinos öreg rókák már a hagymát pirították.

De engem sem kellett féltetni, ugyanis feleségem előző este mindent előkészített s részletes oktatást kaptam a főzés sorrendjéről. Az 5 kiló nyúlhús ki volt csontozva és fel volt apróra vágva, a hagyma és foghagyma a megfelelő mennyiségben meg volt pucolva és feldarabolva. Hozzávaló zsír kimérve, fűszerek, valamint paradicsom és paprika, meg erdei gombák szintén külön edényben elkészítve. Kaptam egy megfelelő méretű bográcsot állvánnyal és gázégővel (köszönet Szabó Sándornak, Varga Istvánnak).

Nem volt más dolgom, mint a hozzávalókat a megtanult sorrendben beletennem a bográcsba, és addig főzni, míg a hús puha nem lesz. A fűszerek helyes arányában sokat segítettek a mesterek, sőt még egy-két titkos hozzávalót is kaptam tőlük. Köszönettel tartozom, feleségemnek, valamint a két rutinos szakinak, akik tényleg nagyon jó pörköltet készítettek.

Hogy a nyúl milyen lett azt nem tudom, mert mire a pacalt megettem, már nem volt belőle. (Remélem, hogy nem kiöntötték.) Robi szerint élmény volt együtt főzni, mert mindenki a másik főztjét tartotta jobbnak, és nem versengeni akartunk egymással. Szerinte ez is mély, alázatunkat és szeretetünket jelzi. Szerintem a pálinka és a bor okozta magas véralkohol szintet jelezte, melyet a gyülekező vendégek folyamatos kínálgatásának köszönhetünk. Mi sem bizonyítja jobban, mint hogy a nótások közé is beálltam, pedig jóformán egynek sem tudtam a szövegét, de a refrént már én is tele tüdőből, büszkén harsogtam.

Remélem, hogy mindenki hasonlóképpen jól érezte magát, mindenki megtalálta a maga örömét, és szórakozását. Remélem, hogy az ilyen alkalmak is segítenek abban, hogy katolikus közösségünk összességében kövacsolódjon, hogy szeretetben tökéletesebbek legyünk, hogy megértsük és megéljük, hogy mindannyian **egyek és testvérek vagyunk a hitben**, a mi Urunkban, Jézus Krisztusban.

Kaldenekker Olivér

Krisztussal járva a város utcáit

Immáron majdnem egy évtizede rendszeresen részt veszek a városi keresztúton. Minden évben természetes, hogy családommal, barátaimmal, keresztény testvéreimmel együtt teszünk tanúbizonyságot arról, hogy számunkra igenis fontos, hogy ha csak jelképesen is, csatlakozzunk Krisztushoz és nagypéntek éjszakáján keresztutat járjunk. Eleinte még fürkésző tekintetek kísérték utunkat, a függönyök mögül kitekintő emberek azon csodálkoztak, hogy miféle népség vonul el előttük. De ahogy teltek az évek, egyre kevesebben csodálkoztak ránk, sőt, inkább kijöttek és csatlakoztak hozzánk azok is, akiknek egyébként nehézséget okozna végigjárni az utat.

Az ideai keresztút nagyon különleges volt. Csendesen haladtunk végig Kerekegyházán, utunkat a fiatalok halk énekhangja kísérte. Ahogy közeledtünk a csúcsponthoz, a keresztalált megjelenítő állomáshoz, egyre több hang kapcsolódott a lelkesen éneklő ifjúsághoz.

Az éjszaka is szépen csendesen közeledett, nyugalmat árasztva szét. Annak ellenére, hogy az este hűvös volt, nem éreztük menet közben a hideget. Van valami varázslatos abban, ahogy minden évben megkoronázza a Nagypénteki szertartást a keresztút. Lezárja a nagyböjtöt és annak ellenére, hogy fizikailag megterhelő megtenni egy ekkora távot egy átböjtölt nap után a csípős tavaszi hideg estében; mégis mindenki szívesen csatlakozik évről évre a menethez. Kicsik és nagyok, fiatalok és idősek együtt haladnak csendben imádkozva Krisztussal az utolsó fájdalmas útján.

Kismamaként többen kérdezték, mi az, ami rávesz engem, hogy vállaljam a hosszú sétát Nagypénteken. Nem lesz az fárasztó nekem? Nem. Én ezt egy áldásként éltem meg. Hiszen a szívem alatt növekedő kisgyermek ezen az úton találkozhatott Krisztussal. Mindenki más és más állomás, életstáció során találkozik az Úrral. Mindenki rátalálhat az élete eseményeiben, keresztútján a Megváltóra. A keresztet szemlélve érezhetjük igazán, hogy szeretve vagyunk. E nélkül a szeretet nélkül nem is léteznénk. Annyira szükségünk van rá, mint a levegőre. Ezt is szeretném gyermekeimnek megtanítani, hogy évek múlva is közösen vehessünk részt a városi keresztúton.

Horváth Orsolya, Kovács Dóra, Diglicsné Kerekes Rita

Legyen áldott az ünneplésünk!

Tudunk-e még mi, magyarok ünnepelni? Szinte már alig merem ezt kérdezni: és keresztény módon is tudunk ünnepelni? Vagy ugyanolyan ellentmondások között élünk, mint Európa nyugati fele? Ahol a nagy keresztény ünnepek inkább a síparadicsomokról vagy a távoli romantikus kis tengerszigeti élvezetekről szólnak? A svájci fővárosában karácsony másnapján több teraszos kávézó volt nyitva, mint amennyi templom, s a muzulmánoktól megtöltött teraszokon a keleti muzsika szinte elnyomta egy-egy templom halk, csaknem bocsánatkérő kondulását. Szóval: tud-e még Európa, tudunk-e még mi magyarok ünnepelni?

„Töltsd be az ünnepet lélekkel, lelkedet pedig az ünneppel!”

Dr. Békefy Lajos

Idő-tagoló élettengelyünkre vigyázzunk

Vagy már csak szokások maradtak az ünnepekből? Vagy az újabb és újabb ünnepi technikai, akciók meglepetések szédületében él világunk, s a hétköznapi „shoppingos”, bevásárlóközponti pogány reklámvillogás után szürke unalomfelhőkként telepednek rá a ma emberére a piros betűs napok? Mi kellene ahhoz, hogy ez ne így alakuljon? Mi hiányzik, hogyan és mit kellene másként csinálni? Vagy minden jó úgy, ahogyan van? Nem hogy az egyházi tartalmát, de ünneptörténeti, kultúrtörténeti jelentőségét sem ismerik már sokan egy-egy ünnepek. S ez nem a tudatlanok „bűne”, hanem azoké, akik ebben a tudatlanságban akarnak milliókat benne tartani, s csak a vásárlás csóllátására kárhozzatni! Mondjuk ki végre: a kereszténységtől így elszakítani, tápláló gyökerünkről leszárítani. Mert vannak ma is ilyen ünneprontók. Nem is kevesen, és bizony nagyon is erősek, befolyásosak.

Hovatovább már a színes és sokféle népszokást is egyre gyorsabban elpusztítja a konzum-moloch, e csillapíthatatlan éhségű piaci bálvány, az elektronikus nyuszik és egyéb „szenzációk” bűvös és bűvölő világa.

Ne adjuk fel se ünnepeinket!

Persze, változnak az ünneplés szokásai, de hogy keresztény gyökereiről és ünnepei tartalmáról ennyire leszokjon kontinensünk népességének jó része? Lehet-e még valamit visszahozni az ünnepek csendjéből, mélységéből, lelket-testet együtt feltöltő erejéből? Úgy tűnik, végzetes mulasztás lenne, ha nem sikerülne...

Ám ki gondol még arra, hogy miért is van vasárnap? Hogy az a Feltámadott Jézusra emlékezés idő-tagoló ünnepi tengelye a szürke hétköznapiak között. Kinek jut manapság eszébe, hogy isteni tervezés van csaknem minden jelentős ünnepünk mögött. S ki kérdez rá: mi is volt a Tervező szándéka egy-egy ünneppel? Ki a felelős tehát az ellopott ünnepekért, az elkobozott szép pillanatok után maradt tátongó ürességért? Felelőskeresés helyett próbáljunk meg újra az ünnepek felfénylő tüze mellé telepedni...

Nem jóllakni, hanem ünnepelni

Nálunk jó ezer éven át népünk együtt létezett az ünnepekkel. Élt az ünnepi pillanatokból, élményekből. Az ünnepek tiszta levegője, fénye, öröme, békessége, egy-egy ima az Eukarisztia lelket átható, olykor könnyekig megindító szent pillanata beleáradt eleink vérébe, napi sorsuk, személyes és közösségi történelmük útjelzőivé és jótállási jegyeivé váltak. A családi együttlét meghitt pillanatai pedig famíliatörténeti mérföldkövekké. Olykor életmentő emlékekké, belső fékekké az önpusztítás örvényével szemben. A legutóbbi időkben az elvilágiasodás, a pénz hatalom rafinált ámitásai, az üzleti fogások, korábban meg az idegen ideológiák szívünkre törő ragadozói orozták el millióktól a létezés nagy és szent, sorsunkat az értelemadásban is segítő keresztény ünnepeit. Ma újra meg kell tanítani gyermekeinket ünnepelni, ki kell szabadítani őket a bűvölet révületéből.

De ehhez a felnőtteknek is ki kell szabadulniuk az illúziókból, szédületekből, s el kell kezdeni nekik is újra megtanulni másként ünnepelni. Nem csak jóllakni, élvezni, hanem ünnepelni! És nem csak virtuálisan, hanem valóságosan! Nemzeti és keresztény ünnepeinkre megtanítani népünket.

A hétköznapi idők szívverései

Keresztény ünnepeink visszahódítása önmagunk és gyermekeink, unokáink jövője védelmében és javunkra a mai nap parancsa. Örvendetes, hogy nemzeti ünnepeink mind gazdagabban és plasztikusabban kezdenek élni és hatni népünk tudatában és lelkében. Ugyanígy lenne jó ez a nagyhéttel, húsvétal is. Hiszen minden ünnep és a vasárnap a **nyugalom** napja.

Isten adta eléink, Ő rendelte: mert van ideje a munkának és az attól való megnyugvásnak, a pihenésnek. Ő jól ismeri az embert, s azt, hogy mire van szükségünk. De az ünnepek/vasárnapok **ritmust** is biztosítanak az egykedvűen múló időben életünknek.

Ritmus nélkül pedig az élet visszahullana a káoszba, s az egyhangúság, a monotónia még betegebbé tenné az egyéneket és a társadalmakat. Az ünnepek az élet lendületét, továbblendítő alappulzálását adják, mintegy a hétköznapok idői szívverései. A kiégés ellen is védenek. Az ünnephez hozzátartozik az **ünneplés**.

Nem önmagunkat, nem a munkát ünnepeljük, nem pártunkat, egyházunkat, hanem Istent, egyáltalán az Isten alkotta létezését. A mindenség ünneplése is minden piros napos alkalom. Amikor észbe kapunk, s felnézünk az égre. S talán egy-egy mesterséges fénytől, reklámoktól nem szennyezett pillanatban észre is vesszük a változatlanul ragyogó csillagokat fölöttünk, amiket honfoglaló őseink is láthattak évezreddel ezelőtt, akár egy-egy magas pusztai vagy hegyi éjszakában. És ez összeköt velük...

Az ünnep és a vasárnap egyben közösségi és egyéni **emlékezés, emlékeztetés** is. Ünnepelni - emlékezni... Krisztus születéséről, haláláról és feltámadásáról, *hálát adni* a csodákért, áldásokért, gondoskodásért – elengedhetetlen. Ezáltal újabb és újabb generációk frissítik, rögzítik, tudatosítják magukban, és tanítják az aktuálisan felnövekvő ifjúságnak a tiszteletet, hálát és örömet, amit Istenünknek köszönhetünk. Odszánni a *szívünk, időnk, gondolataink* együttesét, hogy koncentráljanak a fontosabb pillanatokra, emlékekre. Az **ÜNNEPLÉS** valami mély, hálával és szeretettel teli, elkülönített és megszentelt időt jelent. Ha megértettük ennek lényegét, akkor bátran öltöztethetjük különleges köntösbe ezeket a napokat.

Amihez az ünneplő ruha felvétele is hozzátartozik, vasárnapról, vasárnapra!

Benkő Mária

Felhasznált irodalom: Dr. PhD Békefy Lajos - ÜNNEPEINK: IDŐ-TAGOLÓ ÉLETTENGELYEK, A HÉTKÖZNAPOK SZÍVVERÉSEI 2014. április 14.

Prohászka Ottokár: "Szellem és élet"

A Schütz Antal által szerkesztett, Prohászka Ottokár összegyűjtött műveit tartalmazó sorozatban, (Szent István Társulat, Budapest, 1929.) „Elmélkedések az evangéliumról” című VII. kötetben jelent meg.

a) Pünkösöd van, a Lélek ünnepe. Lejött az égből a fergeteg szárnyain, a szél zúgása az ő beharangozása, villámait lehozta s tüzes nyelvekké olvasztotta; angyalait fönt hagyta, de kerubos, szeráfos, bátor lelkeket állított a világba, apostolokat; tüzes szavak, ihletett arcok, megindult tömeg az ő művei. Pünkösöd van. Ez a Lélek a hitnek lelke s ugyancsak az isteni szereteté, a tisztult lelkeségé, a remeklő erkölcsiségé; Caritas et spiritalis unctio.

1. A Lélek nem tudomány. Sokat tudhatunk, s még sincs lelkünk. A Lélek az a bensőség, melegség, indulat, meggyőződés, életöröm, tetterő, mely az embert áthatja és emeli.

2. A Lélek nem műveltség; az írás-olvasás, a kultúrművek hidegek, nem húznak, nem töltenek ki; hidak, gépek, emlékek inkább terhek, melyek gyakran lenyomnak igénytelenségünk érzetébe. A Lélek az teltség, élvezet, édesség, lendület.

3. A Lélek nem külvilág, akár pompa, hír, érvényesülés legyen; szép-városok, boulevardok, szobrok, diadalívek, mindez szürke és hervadt lehet; feledjük vagy rászokunk; a Lélek az a belső világ, az öntudat az isteni életről s erőről.

4. A Lélek nem haladás; a haladás ködös, göröngyös út, mérhetetlen perspektívákkal, telve rejtelemmel, de céltalansággal is; a Lélek pedig az én édes jelenem s tavaszi reménységem.

A haladás az emberiségre nézve olyan, mint a viruló akácfasor, melyen át a gyorsvonal vágat s virágos ágaiba leheli fojtó füstjét; e fojtó füstöt érzem, s e virágos akác olyan nekem, mint a menyasszony fátyola, melyet szemfedőből csináltak. Ellenben a Lélek az az örök, fölényes élet, melyet már itt kezdek meg, s biztos vagyok halhatatlan jövőjéről!

5. A Lélek nem test, nem érzék, nem érzéki öröm és élvezet; az mind gyorsan hervadó virág, s hozzá még könnyen kábító s mérges virág; a Lélek test s érzék fölött álló, saját útjain járó, a végtelen Isten felé törekvő hatalom, mely a tisztaságban, az erényben, az öntudat harmóniájában bírja szépségét, mely ezt a szépségét az Istennel való érintkezésből, az ő befolyásából fejleszti s azt odaadásában teljesen neki adja át; üresnek éri magát nélküle.

6. A Lélek nem te ..., nem ő. Nem világ, sem család; nem atya, anya, gyermek, nem az a másik, ha még oly közel áll is hozzám. A Lélek az az «én», az az enyém.

Az én valóságom, öntudatom világa ; ahogy én hiszek, élek, tűnök, küzdök, bízom ... én, én magam..., egymagam úszva a vihartól elragadott léghajón ... vagy egymagam az óceán hajóroncsán... vagy egymagam elevenen eltemetve. Én, kiben az Isten él; én, ki önmagamban s önmagámon át Istenre nyitok s vele egy vagyok.

7. A Lélek nem teológia, sem tudományos iskola. A teológia igyekszik az isteni létnek s életnek valamiféle kifejezést adni; azt megérteni s formulázni. Ez az igyekvés többé-kevésbé csütörtököt mondhat; a formulák elégtelenek lehetnek. De teológiai szisztémáktól független a titokzatos, isteni élet. Mennyi szisztematikus teológia van az Isten szentjeiben? Nagyon kevés.

b) Ezt a belső világot a szentírás mennyországnak, Isten országának is hívja. Az Isten országa, az az isteni belső világ, melyet lelkemben a Szentlélek formál: erényesség, béke és öröm. Az erényesség fény is, erő is, szépség is, összhang és forma, fegyelem és arányosság; átélem ezt a belső valót erényes aktusaimban; hitben, reményben, szeretetben, bizalomban, áhítatban, küzdelmes, törekvő, bátor, Istenhez ragaszkodó, nemes, tiszta, áldozatos, türelmes, készséges, finom, kíméletes, jóindulatú, érdeklődő, nagylelkű, elnéző, alázatos, igénytelen, fennkölt lelkületben. E lelkületet élvezem, mint békét s édes örömet. Ez Isten-országnak végtelen sok kiadása lehet; de mindegyikét a Szentlélek ihleti s élteti.

A lélek ez állapotát kegyelmi állapotnak hívjuk, s azt mindennél többre kell becsülnünk: az isteni élet az igazi kincs. c) Kiesünk ez állapotból a halálos bűn által. Aki halálosan vétkezik, annak lelkéből az Isten lelke kivonul s a bensőséges szeretet kapcsa Istennel megszakad; kiesik belőle lelki életének szépsége, az a sajátos, isteni szépség, isteni forma, isteni harmónia. Ha tudóssá, ha híressé válnék is, ha angyal adná át neki szépségét, nem használna neki, mihelyt a végtelen étellel megszakadt összeköttetése; az örök isteni élet tőkéről le van tépve e venyige; gyümölcsöt, vagyis isteni értéket s érdemet nem hoz életre. Honnan hozza, ha gyökere nem az Isten többé? Nélkülem semmit sem tehetek többé?

Nélkülem semmit sem tehetek ..., ami latba esik nálam, azt nélkülem nem tehetitek. Ha halálos bűnben vagytok, segítlek titeket, hogy térjete meg, hogy tartsátok meg a törvényt, de isteni élet, melyet velem való édes öntudatban, egyesülésben élhetnétek, melyet a szívemből adok s osztok meg veletek, az nem lesz bennetek. — Vannak azután kisebb bűnök is. Ezekre azt mondom: Nézzetek a Szentlélekkel egyesült isteni lélek arcába, teljete el szépségével s ne borítsatok rá árnyat. Aki bocsánatosán vétkezik, egykedvűen, nem törődve a lélekkel, az megsomorítja a Lelket. Ne szomorítsatok meg a lelket. Ne zavarjátok meg ezt a tiszta szemet, ne borítsatok hervadást és lelketlenséget e felhőtlen arcra. Ne durvítsatok el; oly átlátszó, hát ne homályosítsatok el; oly lágy, érzékeny, amellet erős és ruganyos, ne mérgezzétek meg erejének forrásait.

Barsi Balázs A teremtő Lélek

„A Szentlélek ma nem csupán azt a bűnt bizonyítja rá a világra, hogy nem hisz Jézus Krisztusban, Isten egyszülött Fiában, hanem hogy nem hisz Isten műveiben, nem hisz a teremtésben sem. A teremtés pedig éppen ebből kiindulva tudna a Teremtőre gondolni. A Szentlélek a kinyilatkoztatója és védője a dolgok egyediségének, különállásának, a személyek felcserélhetetlenségének. Tehát van szabadság, van valódi szeretet, szerelem, barátság, felelősség, küldetés. A küldetés: „Vonjátok uralmatok alá a földet! Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és minden állat fölött, amely a földön mozog.” Ez az egyszülött Fiában valósult meg, aki helyreállította a Szentlélekben a bűnbeesett ember megzavart rendjét. Ő az az ember, akiről a 8. zsoltár énekel: mindent a lába alá vetett, miután a Szentlélek feltámasztotta őt. Ez valós hatalom.,,

„Ugyanakkor a Szentlélek meghagyja a vért és vizet kibocsátó sebeket Jézus testén, miután feltámasztja. És a feltámadt Jézus, aki így szól az apostoloknak: Vegyétek a Szentlelket! - megmutatja a sebhelyet, amelyből a vér és a víz kifolyt. Aki ezt látta, tanúságot tesz róla. Az az eretnekmagatartás, mely mindezeket tagadja, egy lépés afelé, amit ma az új gnosztikus irány, a New Age terjeszt. Ez úgy mutatkozik meg a felszínen, hogy a szentségek helyébe az élmény lép. Tehát a szentmise objektivitása helyébe, hogy kenyeret és bort ajánlanak fel – e kenyérről Szent Jusztinus a II. század közepén (!) mondja, hogy Krisztus valóságos testévé lesz –, az érzéseket helyezik. Hát mit tudsz te és mit tudok én átérzeni abból, hogy Krisztus meghalt értünk? És ha átérzek is valamit, nem szégyenteljes semmi ahhoz képest, amit ő átértett abban a rettenetes magányban? Akkor viszont egy részeges és beteg pap miséje egy pici faluban, ahol két öregasszony van jelen a templomban, nem kevésbé mise, mint ahol gitárkíséret mellett jó hangulatban énekelünk.

Nem arra akarok buzdítani, hogy a szentségeket ne ünnepeljük örömmel, teljes erőbevetéssel, a művészet szépségével, csak figyelmeztetni, hogy ez a felszíni hangsúlyeltolódás könnyen a lényeg félreértésébe csúszhat át.

A liturgia, a szentmise, mivel alapvetően Isten imádása a Lélekben és az igazságban, és mivel felajánlás, azért egyben a világ, az objektív világ aktív és felelős újrastrukturálása. A liturgiának van politikai kihatása is, abban az értelemben, hogy beleszól a polisz, a város sorsába. Képes helyreállítani, megszentelni az időt, a teret, az emberi kapcsolatokat, a munkát, a város ügyeit, a teremtést. A szentmise eucharisztikus jellege, vagyis hálaadás mivolta viszont arra nevel minket, hogy köszönjük meg mindent, ami felülről, az egyedül jó Atyától jön, magunkat és a másikat is. Ez a legjobb ellenszere annak a bűnös önzésnek, amelyre a fogyasztói társadalom és ez a civilizálatlan civilizáció tanít bennünket. Ha ezt az, amelyben a Szentlélek működik, sikerül családuknban, szerzetesközösségünkben meghonosítanunk, a társadalom átalakul. Az Oltáriszentség ünneplése döntötte meg a rabszolgatartó társadalmat. Mert akik ott voltak a szentmisén, rabszolgatartó és rabszolga, a külsőviszony változatlansága dacára belülről testvérekké váltak. És ez a belső valóság egy idő után lerombolta a kívülről sziklaszilárdnak tűnő rendszert. Az objektív világ átalakulását maga a Lélek akarja, hiszen éppen az a nagy végső alakulás a cél, amely a Szentlélek műve lesz, amikor az utolsó napon átalakítja az egész világmindenséget, Isten dicsőségébe emeli, amikor Isten lesz minden a mindenben, de a minden, a világ, a mindenség nem lesz Istenné. Ne veszítsétek el egyhamar józan eszeteket! Vigyázzatok, mert ahogyan Szent Péter írja: Az ördög, mint ordító oroszlán körüljár, keresve, kit nyeljen el. Erős hittel álljatok neki ellen. (1Pét 5,8-9) „

Barsi Balázs Hiszek Szentlélekben

Három fontos Szentlélek-kiáradásról kell itt beszélni. Az első a teremtés, amely a Fiú oldaláról közelítve Karácsony előkészítése, a Szentlélek felől nézve pedig ősi Pünkösöd. Megalkotta az Úristen az embert a föld anyagából, és orrába lehelte az élet leheletét, és az ember élőlényé lett. (Ter 2,7) Eszerint az Isten megteremtett az emberben valamit, ami megkülönbözteti minden más élőlénytől: a szellemi lelket, a személy központját. Ezzel az ember olyan képesség birtokába jutott, melynek révén capax Dei lett, azaz képes Istenre. Ádám nem ismerte ugyan a Szentháromság hittitkát és személyeit, de tudott Istenről, akit atyjának érzett, testében hasonlított az eljövendő Krisztusra, s a Szentlélekben képes volt arra, hogy kapcsolatba lépjen Istennel. Jóllehet szerény, de gyönyörűsége kezdet volt ez, amit aztán az ősbűn tönkretett. De nem egészen. A Lélek működése nem szűnt meg az emberben. Ennek egyik bizonyossága a lelkiismeret. Erről az óriási jelentőségű adottságról nem eleget, illetve nem kellő mélységben beszélünk. Legújabban például évtizedeken azt sulykolták belénk, hogy a lelkiismeret nem más, mint a mindenkor társadalom által belénk sugárzott értékrend és elvárás rendszer, vagy a pszichológia nyelvén a super-ego, a felettes én, mely számon kéri tőlünk cselekedeteinket. Súlyos hiba és a lényeg elvétele, ha ezt a külső normát – amely a nevelés során interiorizálódik – összemossuk a személyiség legbenső fórumával, a lelkiismerettel, ami oly szoros egységben van velünk, hogy ha sikerülne egészen elaltatni, elfojtani, az személyiségünk halálát is jelentené. Belsőhang vagy inkább visszhang, mely egyszer kellemetlen érzéseket vált ki belőlünk, máskor meg mélységes békével áraszt el attól függően, hogy cselekszünk.

Newman bíboros szerint: „Ezek az érzelmek olyanok bennünk, hogy kiváltó okként értelmes lényt követelnek: nincsenek érzelmek egy kővel szemben, nincs szégyenérzetünk egy ló vagy egy kutya előtt, nincs lelkiismeret-furdalásunk vagy bűntudatunk, ha egy csupán emberi törvényt sértünk meg. Ha ezeknek az emócióknak oka nem tartozik e látható világba, akkor annak a valóságnak, melyre észlelésük irányul, természetfelettinek és isteninek kell lennie.” A Lélek működésének második bizonyítéka a minden emberben meglévő ősbizalom, amelynek köszönhetően a legreménytelenebb helyzetben sem adjuk föl, amely képessé tesz a bizakodásra a legkilátástalanabb körülmények között is, a reménykedésre, hogy holnap majd minden jobb lesz. Ez a már említett adottság a paradicsomi állapot bűn által szétrobbantott istenkapcsolatának maradványa. Hogy lehet emellett a tény mellett könnyen elmenni, amikor minden lépést ez a „meggyőződés” tart fenn? Igaz, hogy ha erre az ősbizalomra rákérdez a hit nélküli ember értelme, racionális igazolást nem talál rá. Ez azt jelenti, hogy a hittől meg nem világított, magára hagyott értelem az ősbizalom után keletkezett, mely ősi, egészségesebb, emberibb, mint a hitetlen értelem.

Az értelemnek be kell látnia, hogy értelmesebb dolog ráhagyatkozni az ősbizalomra, amely értelemmel nem igazolható, mint az öngyilkosságot választani, amely magát az értelmet dobná az őskáoszba, a megsemmisülésbe. (Természetesen, akárcsak a lelkiismeret, ez az ősbizalom is állandó támadásnak van kitéve, amikor az egészséges élni akarás és Istenre hagyatkozás helyett fokozatosan az életének saját kívánsága szerint véget vető ember válik eszményképpé.) A harmadik dolog, ami a Lélek működésére utal bennünk, hogy minden ember, az ateista is, imádkozik. Lehet, hogy nincs is tudatában, de imádkozik, valahányszor rácsodálkozik a világ és a létezők szépségére, valahányszor hálás a „sorsnak”, valahányszor lelke a mindennapok gondjai fölé emelkedik. Erről a tapasztalatról számol be például Kosztolányi a Hajnali részegség című nagyszerű költeményében. A vak végzet, a véletlen iránt nem érezhet hálát az ember nem ébredhetett volna öntudatra, ha nem lett volna valaki, aki személyiségét mintegy előcsalogatja. De ha per absurdum mégis feltételezzük, hogy az ember véletlenül döbbent rá személy voltára, nem logikus-e arra következtetnünk, hogy ez sokkal inkább rettegéssel töltötte volna el, mint bizalommal és hálával, körülbelül úgy, ahogy a korai egzisztencialisták elképzelték: a létbe vetett gondolkodó lényként, teljesen magára hagyatva, aki senkire és semmire nem számíthat, az őt körülvevő ellenséges világgal szemben. Csakhogy az általános tapasztalat nem ez! Az emberek nagy többsége pozitívan viszonyul az élethez, minden nehézség és szenvedés dacára értelmesnek és szépnek találja. Összefoglalóan tehát azt mondhatjuk, hogy az első, a teremtésben megnyilvánuló Pünkösöd nem múlt el nyomtalanul. A Lélek-kiáradás maradványai a megváltásról nem tudó, az Istent nem ismerő vagy vele szembeforduló emberek lelkében is fellelhetők, talán tudatalattijuk mélyén, de néha-néha beúszva tudatos világukba, s az emberen múlik, igent mond-e a benne csírájában meglévő istenkapcsolatra, vagy sem

ELSŐÁLDOZÁS

Eljött a várva-várt nap a hittanosok részére. A lányok gyönyörű fehér ruhába öltöztek. Elkezdődött a szentmise. Mindenki fegyelmezetten, szépen ülte végig a misét. Mikor az áldozásra került a sor, mindenki nagyon izgatott lett. Már nagyon vártuk ezt a napot. Szerettük volna már közelről megismerni Jézust és magunkhoz venni az ő Testét és Véréit. Áldozás után egy gyönyörű szép imát mondtunk el. Nagy esemény és emlékezetes élmény volt ez nekünk.

Mit jelent számomra Jézus?

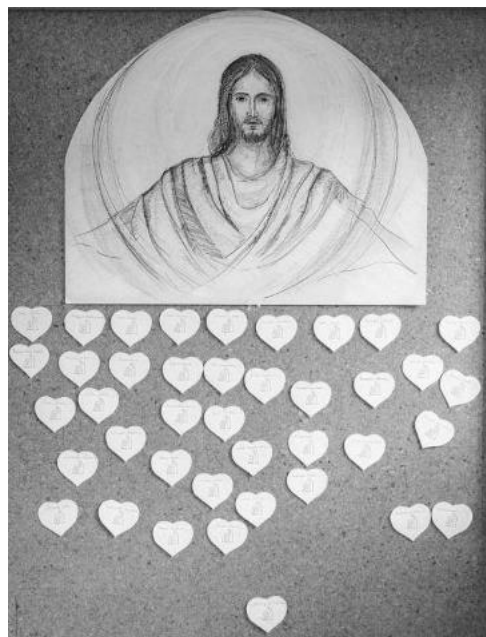
Számomra Jézus az imádást, szeretetet jelenti. Mióta vallásos vagyok, sokkal jobban viselkedek és megtanultam szeretni Jézust.

Dézi Napsugár

AZ ELSŐ SZENTGYÓNÁS

Isten megbocsátotta bűneidet!
Menj békével!

Magasztaljuk Istent,
mert jószágos hozzánk!

AZ ELSŐÁLDOZÁS A VÁGY

Nagyon vártuk már. Főleg az elsőáldozást. Csilla néni a hittan tanárunk készített fel minket. Nagyon kedves, segítőkész.

Elérkezett ez a nap.
Nagyon izgatottak voltunk.

Megkaptuk a Szentostyát.
Fölragadt a szájpadrásomra.

Nagyon jó volt ez a nap, mert voltam már Elsőáldozó.

AZ ÖRÖM
Éljen az ELSŐÁLDOZÁS!!!

Buzás Barna

Mit viszek a tarisznyámban magammal a hittan órákról?

- A hittan órák mindig vidámak voltak, kikapcsolódtunk, „felengedtünk”. Szerettem őket, mert a jó és hasznos dolgok mellett, - amiket tanultunk -, egy jó társasággal töltöttük a délutánt.
- Becsületesség, hűség, hit, és még sok más hasonló dolgot tanultam.
- Kérdéseimre választ kaptam, számíthattam segítségre, amikor szükségem volt rá.
- Bizalmat, jó tanácsokat és értékes együtt töltött időt kaptam.
- Hasznos és jó tanítást kaptam, felvilágosítást, meghallgatást, hittani ismereteket stb...
- Ezek a délutánok úgy hoztak össze minket, hogy a hittan óra felejthetetlen maradjon.
- Rengeteg dolgot tanultam a 4 év alatt: becsületről, szeretetről, a hitről, emberiségről. Nagyon szeretem ezt a közösséget, hiányozni fog.

Halákné Kovács Elza hitoktató végzős diákjainak gondolatai az együtt töltött évekről

Vasárnap is nyitva?

Kérdés Bőjte Csaba atyához:

Mit kezdjünk a boltok vasárnapi nyitva tartásával?

Kezdtünk hozzászokni ahhoz, hogy az élet olyan, mint egy svédasztal. Van minden, és ami ízlik nekünk azt vesszük el. Ott vannak előttünk a lehetőségek, de egy keresztény embernek el kell tudnia döntenie, hogy mit tegyen.

Meg vagyok róla győződve, hogy a vasárnap az nem a vásárlás ideje, hanem a családé, az imádkozásé, a jókedvé, a barátkozásé. Egész héten annyit lehet dolgozni, annyit lehet kínlódnia, a vasárnap az nekem másról szól.

Az igeliturgiáról

Közelmúltban több alkalommal is előfordult, hogy a pap távolléte miatt szentmise helyett igeliturgiára került sor. Mivel a kerekgyházi hívek ez idáig ilyen istentiszteletre nem emlékezhetnek, egyfajta várakozással, mi több csalódással fogadták a hírt. Sajnos az egyre csökkenő papi hivatás miatt szentmisék helyett, ezzel mind gyakrabban fogunk majd találkozni. Ezért is gondoltuk, hogy az igeliturgiáról, mint a liturgiánk egyik fontos részéről beszélnünk kell.

Krisztus isteni főpapságából minden keresztény részesül. „A krisztusi nép, mint királyi papság... a keresztség által nemcsak jogot kapott, hanem kötelessége is lett” (a II. vatikáni zsinat rendelkezése.) A hívek általános papsága az alapja annak, hogy a megkeresztelt „világi” emberek a pap távollétében istentiszteleteket tarthassanak. Gyakorlatilag ez annyit jelent, hogy a keresztségben nemcsak Isten gyermekei leszünk, nemcsak részt vehetünk és részesülhetünk a szentmisében, de közvetlen szerepet is vállalhatunk az áldozat ünneplésében.

A kenyeret nem változtathatja át egy laikus, de az átváltoztatott kenyeret kioszthatja (áldoztatás). Vagy a bűn alól nem adhat feloldozást, de vezethet bűnbánati liturgiát, ájtatosságot.

Továbbiakban az a kérdés kik végezhetnek pap nélküli istentiszteletet, és hogyan? Elsősorban a szerepök (diakónus) jöhetnek szóba, de ezek hiányában világi hívek is, megbízás alapján. A megbízás feltételeinek teljesüléséről a helyi plébános gondoskodik.

Minden szentmise két jól behatárolt állandó részből áll:

1. **Az IGE liturgiája**, ide tartoznak az OLVASMÁNY, ZSOLTÁR, SZENTLECKE, EVANGÉLIUM, HOMILIA (szentbeszéd) HITVALLÁS és végül a HÍVEK KÖNYÖRGÉSE.
2. **Az EUCHARISZTIA liturgiája**, ami az adományok előkészítésével kezdődik, majd a FELAJÁNLO KÖNYÖRGÉS az EUCHARISZTIKUS IMA és végül a SZENTÁLDOZÁS SZERTARTÁSA.

Kempis Tamás találóan mondja: „hogy a szentmisén két asztal van terítve: a KÖNYV és a KENYÉR asztala.” Ennek a kettőnek együttes szertartását, az ige és az áldozat szolgálatát tartják minden szentmisében. A pap nélküli istentiszteletnél viszont csak az első asztalnak, a tanításnak a szolgálata marad. A második asztalról csak az áldozat magunkhoz vételét, vagyis a szentáldozást végezzük. Az áldozatbemutatás (consecratio) kimarad, mert ehhez felszentelt pap szükséges. Tehát a pap nélküli istentisztelet (ilyen lehet az igeliturgia) nem teljes eukarisztiaünneplés. Fontos, hogy a hívek ne tévesszék össze az ilyen liturgiát a szentmisével.

Pap nélküli **igeliturgiában** a már megszokott szentmise első részét az úgynevezett **IGE** liturgiáját végezzük. Az olvasmányokat az előírt olvasmányok könyvéből kell venni. Követni kell az egyházi évet, és Isten ígését az egyház többi közösségével egységben hallgatni. Majd a MIATYÁNK előtt a kenyér asztalát is igénybe véve az Oltáriszentség az oltárra kerül. Az áldoztatás előtti szertartás után a hívek áldoztatása történik. A szertartás befejezésekor ismételtelen jelezni kell, hogy igeliturgián vettek részt a hívek nem szentmisén.

„A szentmisét bemutató pap hiánya lehetőséget ad a világi híveknek, hogy érett felelősségtudattal vállalják mindazt a szolgálatot, amire a keresztségből fakadó általános papság által feljogosítottak, sőt kötelezettek! Ezt azonban, csak engedelmes, alázatos, készséges lelkülettel és áldozatos, önzetlen, hálás örömmel lehet végezni!”

„Isten az idők jeleiben is szól hozzánk. Ilyen értelemben az egyház mai szükséghelyzete ugyancsak Isten útmutatása lehet korunk számára, hogy figyelmeztető szavára hallgassunk, amennyiben a világiak nagyobb szerepére int...” (Várnagy Antal: Liturgika)

A mise fontossága miatt mindent meg kell tenni, hogy a hívek vasárnap szentmiséhez jussanak. Ha ez semmiképpen sem lehetséges, akkor lehet szó a pap nélküli vasárnapi Igeliturgiáról, istentiszteletről.

(Az anyag összeállításához teológiai tanulmányom tankönyvét: Várnagy Antal „Liturgika” című munkáját vettem alapul.)

CREDO – Hiszek az egy, szent, katolikus és apostoli Anyaszentegyházban.

Egy ősi görög nyelvű keresztény hitvallásból alakult ki az Apostoli hitvallás, amelyet rövid Hiszekegynek is szoktunk nevezni. Ez a hitvallás tükrözi az ősegyház hitét, a számukra fontosnak tartott hit igazságokat. Az első pár évszázadban a megjelenő eretnenségekre az egyház rendszerint zsinatot tartott, hogy a helyes apostoli tanítást megerősítse. A nicei zsinatot (Kr.u. 325) Arius tévedése ellen hívták össze és kiemelték a Fiú egytelenségét az Atyával. A konstantinápolyi zsinaton (Kr.u.381) a Szentlélek egytelenségét erősítették meg. A két zsinat által hangsúlyozni kívánt igazságok miatt bővítették és módosították az eredeti Apostoli hitvallást olyanra, ahogyan 381-körül rögzült és ahogyan ma is imádkozzuk Kerekgyházán a szentmisén.

A Szentháromság személyeivel kapcsolatos alapvető hitigazságok után, a hitvallás az egyházzól tesz megkerülhetetlen kijelentéseket: „**Hiszek az egy, szent, katolikus és apostoli Anyaszentegyházban.**”

Mit is jelent az, hogy **Egyház**? A görög ekkleszia szót szokták egyháznak fordítani, ami eredetileg a „összehívottak” vagy „kihívottak közösségét” jelenti. Az Egyház az Istentől természetfölötti módon elhívott, Jézus Krisztusban hívó emberek összessége. A bérnákosok pedig a katekizmusból így tanulták meg: „Az Anyaszentegyház Isten újszövetségi népe, látható és lelki közösség, Krisztus titokzatos teste”. Dr. Tomka Ferenc arról ír, hogy a legjobb önmeghatározás, amit az Egyház magáról adhat az az: **communio**. Közösség, és egyben személyes közösség az Eucharisziában a Szentháromságos Istennel.

Az egyház négy alapvető tulajdonsága közül az első az, hogy: egy. Az egyház **EGY**, mert Krisztus egyetlen és tökéletes áldozatával váltott meg a világot, minket és mindenkit, aki Őt Megváltójának elfogadja.

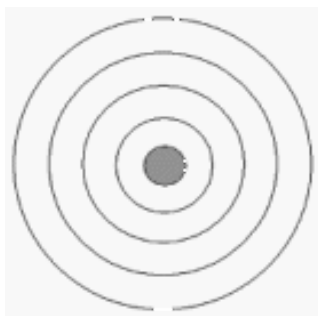
Az Egyház **szent**, mert Krisztus titokzatos teste, melynek feje maga Krisztus. Az egyház a megtestesült és eljövendő örök szentség jele a világban, az emberiség (a kinyilatkoztatásban kapott) legteljesebb Istenről alkotott képének a hordozója és őrzője. Nem tagjaiban szent, hanem az egyetemes küldetésében. Minden szentség lényege az, hogy jelen van benne egy látható jel, amely tartalmazza a kegyelmet és közvetíti azt, amit e jel jelez. Egyház akkor és ott lesz Isten jelenlétének szentségi jele, amikor és ahol megvalósul benne a **communio**.

Krisztus minden kornak és minden embernek szánta a tanítását, a szentségeit és az Egyházat. Ettől egyetemes vagyis (görögül) **KATOLIKUS**: „Menjetez tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket! Kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevére, és tanítsátok meg őket mindannak a megtartására, amit parancsoltam nektek. S én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.” (Mt 28,19)

Az Egyház **apostoli**, mert az apostolok küldetését teljesíti, mert az apostolok tanítását hirdeti, és mert az apostolok égi irányítása alatt áll. Az Egyház feje az alapítója Jézus Krisztus, aki Szent Pétert nevezte ki az Egyház első látható vezetőjének.

A Katolikus Egyház történetének vonala a legegyszerűsebb az ősegyház felől, hitünk szerint éppen ez a biztosítéka az eredeti tiszta tanítás fennmaradásának. A Szentírás hagyományok szerinti (vagyis eredeti értékét és jelentését megőrző) értelmezése biztosítja a kinyilatkoztatás változatlanágát a mai kor számára. A kinyilatkoztatásból tudjuk meg milyen az Isten és az Isten szeretet, melyek a megkérdőjelezhetetlen erkölcsi értékek, melyek a megigazulás (üdvösség) feltételei és milyen az Isten számára kedves kultusz.

Ebből látszik, hogy az egyház szorosan összefonódik a megigazulással, vagyis az üdvözüléssel. Az **Egyházon kívül nincs üdvösség** (extra ecclesiam nulla salus) - **kegyelemtani alaptétel**, mely szerint az üdvösség csak az Egyház által érhető el. Ennek az alaptételnek az értelmezése a 20. században jelentősen változott és fejlődött a teológiai viták és útkeresések során. A II. vatikáni zsinat előtt, markánsan fogalmazva az volt az álláspont, hogy aki nem katolikus az nem üdvözülhet. A zsinat előtt megindult változás hatására ebből a leegyszerűsített és sokakat kizáró álláspontból elmozdult a tanító hivatal.

A II. Vatikáni zsinat úgy tanítja, hogy a Katolikus egyház közvetítésével részesedhetnek bizonyos kegyelmi javakból, annak mértékében, hogy mennyire vannak egységben a Krisztussal. Ezt szemléletesen koncentrikus körökkel szokás ábrázolni, úgy hogy legbelül, a központban maga Krisztus van. Például, egy nem katolikus keresztény a tanítás és a helyes kultusz (szentségek) tekintetében távolabb van a Krisztustól, mint a katolikus. Aki csak abban hisz, hogy van egy létező Isten, az még távolabb van.

A zsinat utáni változás jól látszik II. János Pál pápa gondolatainak keresztül:

„Krisztus keresztje által a világ kezdetétől a világ végezetéig minden ember megváltatott és bűneitől megszabadított.” ... „mindenki meg van váltva” ... „Ezek szerint az Egyháznak Krisztus messianisztikus megváltó halálakor történt megszületése egyúttal az ember megszületése is volt, mégpedig függetlenül attól, hogy az ember ezt tudja vagy sem, hogy elfogadja vagy sem.” (1976. Vatikán lelkigyakorlat)

Egy másik szerző így foglalja össze: „Lehetséges tehát az Egyház határain túl is üdvözülni, de direkte az Egyházzal szemben nem! **A más vallású embert is a katolikus Egyház üdvözíti**, mert esetleges jó szándéka hozzá kapcsolja. Egy más vallású embert ezért, ha üdvözül, nem a saját vallása üdvözíti, hanem sokkal inkább hamis vallása ellenére üdvözül, mert Isten figyelembe veszi emberileg nézve legyőzhetetlen tévedését.” Ide illő Szentírási idézet: „De más juhaim is vannak, amelyek nem ebből az akolból valók. Ezeket is ide kell vezetnem. Hallgatni fognak szavamra, s egy nyáj lesz és egy pásztor.” (Jn 10,16)

Nehogy abba a tévedésbe essünk, hogy akkor mindegy is hogyan élünk, milyen a vallásunk és a vallásgyakorlatunk, mert úgy is üdvözülünk! Nem arról van szó, hogy minden egyház végülis egyenlő! Szó sincs róla! Lássuk csak a Szentírásban Jézus szavait: „Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözül, aki nem hisz, az elkárhozik.” (Mk 16,16) Pál apostol így fogalmaz: „Hit nélkül pedig nem lehet senki sem kedves, aki ugyanis az Istenhez járul, hinnie kell, hogy Ő van.” (Zsid 11,6) Az Eucharisztia szentségének a fontosságát is kiemelte Krisztus: „Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon.” (Jn 6,54)

Aki szándékosan elhagyja az Egyházat, és haláláig meg nem tér, annak egyértelmű a sorsa: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad, s én benne, az bő termést hoz. Hisz nélkülem semmit sem tehettek. Aki nem marad bennem, azt kivetik, mint a szőlővesszőt, ha elszárad. Összeszedik, tűzre vetik és elég.” (Jn 15,5)

Nekünk, katolikus embereknek személyesen kell eljuttatni a hitetlenek felé az egyház által közvetített kegyelmeket, hogy részesedhessenek ők is benne. Mert mik vagyunk mi? „Ti vagytok a föld sója. Ha a só ízét veszti, ugyan mivel sózzák meg? Nem való egyébire, mint hogy kidobják, s az emberek eltapossák. Ti vagytok a világ világossága. A hegyen épült várost nem lehet elrejteni. S ha világot gyújtának, nem rejtik a véka alá, hanem a tartóra teszik, hogy mindenkinek világítson a házban. Ugyanígy a ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat! Ne gondoljátok, hogy megszüntetni jöttem a törvényt vagy a prófétákat. Nem megszüntetni jöttem, hanem teljessé tenni. Bizony mondom nektek, míg ég és föld el nem múlik, egy i betű vagy egy vesszőcske semvész el a törvényből, hanem minden beteljesedik. Aki tehát csak egyet is eltöröl e legkisebb parancsok közül, és úgy tanítja az embereket, azt igen kicsinek fogják hívni a mennyek országában. Aki viszont megtartja és tanítja őket, az nagy lesz a mennyek országában.” (Mt 5.13-20)

Mészáros Domonkos atya egy beszélgetésünk során rámutatott, hogy az a mondat, hogy „aki tehát csak egyet is eltöröl e legkisebb parancsok közül”, az a jó szándékú, de hitetlen emberekre vonatkozik. Hiába élnek példás polgári életet, ha nem élnek Szentségi életet és nincsenek élő közösségben Krisztussal.

Ám, mi sem ülhetünk a babérjainkon azzal, hogy katolikusok vagyunk, tehát Krisztushoz közel lévő körön vagyunk és ez pont elég az üdvösségünkhöz.. Ez elbizakodottság és farizeusi gondolkodás lenne.

Valahol azt olvastam, hogy az Egyház pont azokért van, akik még nem érzik magukat az Egyház tagjainak. Vagyis küldetésünk van, apostolkodnunk kell. Ha már küldetésünk van, akkor felmerül a kérdés: **Milyen legyen az Egyház?** Ezt Krisztus pontosan megmondta: „Legyenek mindnyájan **egy**. Amint te Atyám énbennem és én tebenned, úgy legyenek ők is egyek mibennünk, és így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” (Jn 17,21-2) Krisztus azt szeretné, ha egyek lennénk, vagyis igazi közösségben lennénk, más szóval communióban – egymással és Istennel. Az egység és a közösség feltétele a szeretet. „Arról ismerje meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, hogy **szeretettel vagytok egymás iránt**.” (Jn 13.35).

Dr. Tomka Ferenc atya, amikor a Communio-egyházról ír, akkor így fogalmaz: „Istennek az a terve, hogy ne külön-külön szentelje meg és üdvözítse az embereket, hanem tegye őket néppé.” Amikor a nyugati társadalmak után a magyar társadalomban is azt látjuk, hogy megfogyatkozott a hit és erőtlenedik az Egyház, akkor új evangelizációra van szükség. „Az új evangelizáció eszköze, útja: a **Communio-egyház**. De Isten köztünk való jelenlétét tanúsító közösségek, plébániák csak az evangéliumot mélyen megélő, egymást (és a nehéz embereket is) szeretni akaró keresztényekből jöhetnek létre.” Én ilyen Egyházban hiszek.

Sík Sándor: Mosolygó gyermek

A nyári busz fullasztó melegében,
Kék-bóbitás sapkája keretében,
Anyja mellére békén odabújva,
Szemben velem egy esztendősi fiúcska.

Szeme azúrját kerekíti tágra,
Úgy néz a furcsa idegen világra,
Ami én vagyok, aki mostan boldog
Gyönyörűséggel arcába mosolygok.

Csak néz rám, néz rám, komolyan, sokáig,
Míg szírom arca gömbölyűre válik,
Ahogy a bimbó feslik szét a bokrán,
És édesdeden visszamosolyog rám.

Egy új emberke, ki nem is beszél még,
Hogyan érti meg mosolyom beszédét?
Hogy érzi meg, – hisz csak egy éve ember! –
Hogy a szeretet szólítja szememben!

Ó milyen titok, milyen csodaszép ez!
Egy csöpp agy, mely még gondolni se képes,
A szeretetet már fel tudja fogni
S a mosolyra vissza tud mosolyogni!

Ó, ha lehetne, hogy az, aki Atyja
Minden mosolynak, nekem is megadja,
Olyannak lennem, mint ez a csöpp gyermek:
Friss antennája minden szeretetnek.

2016. május 22. Szenháromság vasárnapja

A Szenháromság titka olyan misztérium, amely ott rejtőzik nemcsak Istennek, de az embereknek a szívében is. Nem lehet hit nélkül elfogadni, mert megérteni nem vagyunk képesek. Aki hiszi, hogy van Isten és hogy egy Istenben három személy, annak számára lassan feltárul a titok.

Szegedi Szenháromság szobor

Szenháromság-szobor, Köllő Miklós alkotása 1896-ból. A szobor az Atya-Fiú-Szentlélek kőbe faragott ábrázolása. A kilencvenes évekre már rossz állapotba került homokkő szobrot restaurálták, így ma már eredeti szépségében látható.

Csíksomlyói búcsú 2016

Sosem voltam még Erdélyben, hát nagy várakozással néztem az elé az 5 napos kirándulás elé, amit Rozsnyói Zoli bácsiék szerveztek. A kirándulás zárandoklat is volt, nem csak Erdély szép tájait akartuk felkeresni, hanem lelki élményt is vártunk. Mészáros Domonkos atya ezért tartott velünk, minden nap az általa tartott szentmisén vehettünk részt, így kezdhettük a napot.

Május 12-én, csütörtökön indultunk Kerekegyházáról. A kissé hosszúúra nyúlt várakozás után, több mint 4 órás utazás után jutottunk ki Erdélybe. A táj azonnal megváltozott, a sík vidéket dombos, hegyes táj váltotta fel. A hatalmas, szinte valóságértelenül zöld mezők, lankás hegyoldalak, távoli fenyőerdők már azt a „tündérországot” mutatták, amit olvasmányimból ismerhettem. Önkéntelenül is fájó szívvel gondoltam arra, hogy valamikor mindez a sok szépség hozzánk tartozott, a miénk volt. Domonkos atya, aki érezte, mi foglalkoztat bennünket, figyelmeztetett, hogy a múlt visszasírása helyett inkább a jövőbe nézzünk. Ha egy igazságtalan „békével” el is vették tőlünk országunk kétharmadát, felelősségünk az ott élő magyarokért nem szűnt meg. Ők mindig is hozzánk fognak tartozni, ugyanolyan magyarok lesznek, mint mi, akik szerencsésebbek voltunk és az anyaországban születhettünk.

Kirándulásunk során rengeteg jól ismert települést kerestünk fel. Soha nem láttam még Marosvásárhelyt, Csíkszeredát, Kolozsvárt, Torockót, de irodalom és történelem órákon már annyit hallottam és olvastam róluk, hogy mind-mind ismerősnek tűntek. A csucsa Ady-kastély, Mátyás király kolozsvári szülőháza, a tordai hasadék, a Gyilkos tó végre megelevenedett, valóságossá vált a számomra.

A meredek lejtőkön békésen legelésző juhok és tehének, a kis házak mellett álló boglyák, a régi székely kapuk szinte mesevilág-szerű képet mutattak. Nem feledkezhettünk meg azonban arról a sok-sok sérelemről, ami honfitársainkat, az erdélyi magyarokat érte és sajnos most is éri.

Szombaton korán reggel indultunk Csíksomlyóra, ahova több órás utazás után, egy kb. 20 km-es kocsis- és buszkaravánt követve jutottunk el. A kegytemplomig még több kilométeres gyaloglás várt ránk. Onnan egy meredek emelkedőn még majdnem két kilométert kellett megtennünk a nyeregbe, ahol a szabadtéri templom áll, és a mise zajlik. Tévében már láttam a hatalmas tömeget, ami ilyenkor betölti a lejtőt, de a valóságban megdöbbentő a több mint 500 ezer ember látványa. Csoportokban érkező, keresztet, zászlókat hordozó magyarok, baráti társaságok, imádkozó, áhítatba merülő emberek tömkelege. Egyetlen mise, egyetlen közös istentisztelet, amin Magyarország teljes lakosságának egy huszada részt vesz! Ezt az élményt nem lehet szavakkal jól leírni. Félmillió, Miatyánkot imádkozó ember, több ezer gyónó és áldozó keresztény, a Himnusz egyszerre száz meg százezer honfitársunk ajkáról – aligha leírható. Ezt az élményt minden magyarnak életében legalább egyszer át kellene élnie.

Vasárnap már Torockón aludtunk, a nagy hegyek alatt, amik félelmetesen magasodtak fölénk. Az elképesztően tiszta levegőben pihenni is könnyebb volt. Másnap már kevésbé fáradtan indulhattunk Kolozsvárra, ahol a gyönyörű, történelmi Szent Mihály templomban Domonkos atya celebrált misét a számunkra. Ezzel a lelki élménnyel indultunk haza. Késő este értünk Kerekegyházára, fáradtan, de nem kimerülten, élményekkel teli feltöltődés után.

Zárandoklatunk teljes története nem férne el ebben az újságban, nem is tudnék mindent megírni, ezért a számomra legfontosabb élményeket elevenítettem fel. Zoli bácsi érkezés után azt kérdezte tőlem, miféle kegyelmekben részesültem az út során. Valójában én azt érzem kegyelemnek, hogy eljuthattam oda, együtt lehettem a Pünkösödöt ünneplő magyarokkal, én is énekelhettem a magyar és a régi erdélyi Himnusz honfitársaimmal, együtt könnyezhettem velük a találkozás örömén meghatódva. Remélem nem ez volt az utolsó erdélyi utam, szeretnék még kijutni, látni Arany szülőfaluját, a Házsongárdi temetőt, Benedek Elek lakóhelyét.

Egyet értek Domonkos atyával: a székelyek mindig hozzánk tartoztak és mindig is hozzánk fognak tartozni, bármilyen hatalom is igyekszik elválasztani bennünket.

Bartók Béla az „Este a székelyeknél” című művében dolgozta fel a régi erdélyi himnusz dallamát. Szövege emlékeztessen bennünket közös múltunkra:

Óh, én édes jó Istenem, oltalmazóm, segedelmem.
Vándorlásban reménységem, ínségemben lágy kenyerem.

Vándorfecske sebes szárnyát, vándorlegény vándorbotját,
Vándor székely reménységét, Jézus áldd meg Erdély földjét.

Vándorfecske hazatalált, édesanyja fészke szállításra.
Hazajöttét megáldotta Csíksomlyói Szűz Mária.

Mongyi Kornélia

Csendes figyelmeztetés a csíksomlyói zarándoklatunk margójára

A 2016 évi csíksomlyói zarándoklatunk kapcsán, néhány „furcsaságra” szeretném felhívni a figyelmet. Előre bocsátom ez a zarándoklatom a tizenharmadik volt a sorban és egyre nagyobb nosztalgiával gondolok a kilencvenes évek elei kezdetekre. Arra az időre, amikor még nem üzletiesedett el ez a csodálatos „nemzetegyesítő” találkozó a Babba Mária oltalma alatt.

Román részről korábban is tapasztalható volt bizonyos fajta mondvacsinált akadály támasztás, de amit ebben az évben megértünk az mindent fölöz. Több napos utunk során rendszeresen megállították illetve lassították az autós forgalmat. Órák hosszat várakoztattak és az esetek többségében véletlenül sem tudtuk kideríteni, hogyan és miért csinálják!? A buszvezetőnk szerint, aki évtizedek óta jár Erdélybe, még soha sem tapasztalt ehhez hasonló feltartást, várakoztatást. Ha nem is tételezzünk fel szándékosságot, a jövőre vonatkozóan azt javaslom, tessék bekalkulálni ennek a lehetőségét.

Búcsú napján Csíkszeredán ostrom állapot volt, mert hihetetlen mennyiségű autóbust és személygépkocsit kellett parkoltatni. A forgalom irányítására kijelölt rendőrök a lehetőségekhez képest udvariasan és segítőkészen viselkedtek. Ügyesebb szervezéssel közelebb is engedélyezhették volna a zarándokok buszból történő kiszállását, hogy az idős utasoknak ne kelljen tíz- tizenöt kilométert gyalogolni.

Hogy pozitívumot is mondjak: a cigányokat szinte mesteri módon kiszorították a búcsú színhelyéről. Azt természetesen nem állítom, hogy itt-ott nem találkoztunk velük, de ez közel sem volt olyan kellemetlen, mint korábban volt. Szeretnék, Udo Ulfkotte „A menekültipar” című napjainkban megjelent könyvéből ezzel kapcsolatban idézni.:

„ A svájci rendőrség adatai szerint Romániában a betörőket egyfajta betörőakadémián képezik ki. A Scotland Yard is már öt éve figyelmeztet arra, hogy akik ezt az iskolát elvégzik, most a régi uniós tagállamokban bandákba verődve professzionális portyákra indulnak.... Egyetlen más európai országban sem élnek olyan jól a román bűnözők, mint Németországban. ...a román határnyitás óta Berlinben 55 százalékkal emelkedett a zsebtolvajlások száma és a rendőrség nem is tudja nyomon követni a lakásbetörések számát, ... egy svájci újság, a SonntagsBlick, amely nyilvánosságra hozott egy naplórészletet, amely a román betörőakadémián tananyagként szolgál a leendő bűnöző szakemberek számára. ...az európai bűnüldözési szervek, már 2004 eleje óta tudtak arról, hogy a tetteseket célzottan készítik fel európai lakások profi kirablására, rajtaütésekre, bankautomaták és járókelők kifosztására. ... A tanulmányok egyik fontos része a katonai kiképzés. A betörők különböző rangot kapnak és egy tiszt irányítja őket.”

A szerző megemlíti, hogy Romániában még másik két „főiskola” is működik a leendő „szakmunkások számára: egy koldúsakadémia, és egy a szociálissegély-csalásra szakosodott iskola. A feni idézetet, pontosabban figyelmeztetést annak érdekében teszem, hogy ha Ny-Európának egyszer megjön az esze és kiebb rugdalja ezeket a képzett bűnözőket, számítsunk a magyarországi megjelenésükre. Nem is merek arra gondolni, hogy esetleg már itt is vannak!?

id. Rozsnyói Zoltán

Csíksomlyói búcsú - Egy vágyam vált valóra

Hosszú évek, pontosabban egyetemista éveim óta vágyok eljutni Csíksomlyóra. Már ekkor több évfolyamtársam eljutott oda és nagy érdeklődéssel hallgattam a beszámolóikat, hiszen hatalmas emlékekkel, a kiteljesedés élményével, feltöltődve, teli tapasztalatokkal tértek haza "Tündérországból". Aztán később sem volt módom az utazásra, mivel hol a munka, hol a család, pici gyerekek foglaltak el.

Idén, köszönve Rozsnyói Zoltán zarándoklat szervezőnek, összejött az utazás Erdélybe és az Isteni gondviselésnek pedig hála, már a két gyermekemmel az oldalamon, a szüleim jelenlétében.

Több generációs út volt ez: gyerekek, szülők, nagyszülők. (3 – 85 éves korig) utaztunk együtt boldogságban, békességben, barátságban, szeretetben.

A lelki táplálékot Mészáros Domonkos tisztelendő atya nyújtotta, a szellemi ismereteket Kozmann István honismereti vezető bővítette, a vidám hangulatról pedig a legfiatalabb korosztály gondoskodott. Rendkívül tartalmas, sokrétű utunk koronája mégis csak Csíksomlyó volt, a katolikus vallású székelyek híres Mária kegyhelye, búcsújáráhelye és szellemi értékének több évszázados központja. A csíksomlyói búcsú története 1444-ig nyúlik vissza, amikor IV. Jenő pápa körlevelében buzdítja a híveket, hogy a ferences rend segítségére legyenek a templomépítésben. Az elvégzett munkáért cserébe búcsút engedélyezett. A levélben a pápa is megemlíti, hogy a hívek nagy sokasága szokott összejönni ájtatosságnak okából és gyakorta nem szűnik meg Máriát tisztelni. A székelynép Mária-kultusza valószínűleg régebbi időkig megy vissza, a „napba öltözött asszony” már a kereszténység felvételekor a nép fő pártfogója és imáinak tárgya lehetett. A búcsújárás egyik hagyománya az erdélyi katolikusok emlékezetében egy legendás csatával függ össze amikor is 1567-ben János Zsigmond erdélyi fejedelem (aki római katolikus hitben nevelkedett, majd előbb lutheránus, később református hitre tért, halála előtt pedig unitáriussá vált) Csík, Gyergyó és Kászon katolikus lakosságát erőszakkal akarta volna unitárius hitre téríteni.

A legenda szerint 1567 Pünkösdi szombatján János Zsigmond nagy sereggel érkezett Csíkba, hogy érvényt szerezzen akaratának. A katolikusok István gyergyóalfalvi plébános vezetésével pünkösdi szombatján gyülekeztek Csíksomlyón.

A Tolvajos-tetői ütközet alatt az asszonyok, a gyermekek és az öregek a csíksomlyói templomban imádkoztak, kérték Babba Mária (a Szűzanyát ma is így nevezik a csángók) közbenjárását, segítségét. A hagyomány szerint legyőzik a fejedelem seregét, azóta e győzelem emlékére rendezik meg minden évben a Pünkösdi búcsút.

A hargitai csata leírásának forrásául leggyakrabban id. Cserey Farkas 1780-ból való munkájára szoktak hivatkozni, melynek címe: Geographia Mariana Regni Hungariae. Cserey Farkas munkáját eddig legpontosabban 1862-ben Nagy Imre idézte A csíksomlyói tanoda és nevelde című írásának egy jegyzetében, a gyulafehérvári püspöki levéltárban őrzött eredetiből: „A székelyek, amióta a scythiai pogányságból kitértek, mind ekkorig a sokrendbeli bajok, veszedelmes idők és a fejedelmek változása között is az igaz hitben megmaradtak. Elfajulván tőle Blandrata György dögletes tudománya után az ifjú János király, arra vetemedik, hogy már becsülete sem volt már senkinek előtte, hacsak szentháromságtagadó nem volt, végzést is írva az 1566. esztendőben Szent András napjában, hogy az erdélyi birodalomban mindenek Blandrata Györgytől függjenek s a tőle választott papoktól hallgassanak, akik pedig ezeket háborítanak, mint hitetlenek, úgy büntetődjenek.. E végzés mellé nem akarának állani a csíki székelyek; kerülgeti őket János király ígéretekkel s fenyegetésekkel is, de úgysem mehetne semmire velük; felmérgeződék azért s a következő 1567. esztendőben sok fegyveres népet bocsájta rájuk, hogy erőszakosan kitérjenek az igaz hitből. Vala Alfaluban egy buzgó lelkű, istenfélő megyés pap, István nevű. Ez jobban is felbuzgatá állhatatosságra a népet. Elszánák magukat, vagyonukat és életüket a régi szent hitüknek oltalmára s halálra lönek készebbek, mint attól elszakadásra. Azt végezték, hogy ily utolsó veszedelemben az egész nép fejenként, kicsinytől fogva nagyig, házaikat, mindenüket odahagyván, e szentképhez gyülekezzenek s egy-szívvel-lélekkel könyörögjenek az Istenhez, hogy szentséges Édesanyjának- a magyarok régi Nagyasszonyának- érdemeiért tekintse őket ilyen nagy szükségükben.

Egybe is gyülekezvén ... s köszönték a boldogságos Szűzet az ő szentképében s alázatosan kérték, hogy segítené meg őket s nyerne malasztot szent Fiától a közelgő veszedelmek elhárítására. Híre érkezik azonban, hogy Udvarhely felől nyomulnának feléjük a hadak; ennél fogva kiválogatták maguk közül, valaki csak fegyvert foghatott s rendbe állították őket az ott kiterjedt szép mezőre; a fehérnépekre, az öregekre, a gyermekekre megparancsolták, hogy míg odajárnak, ezen helyről el ne távozzanak, hanem imádják Istent és kérik, hogy tőlük a malasztot Anyjának érdemeiért mennyei segítségét meg ne vonja. A

fegyveres nép hasonlóképpen imádkozva, eléje kezd vonulni János király hadának. Szembe találkozáskor, fegyverre keletkezett a dolog, nem hagyta Isten az igaz ügyet, felülfordulának a csíkiek s a király hadának jórészt levágták, a többi nyakra főre visszaszalada. Elvégződve a verekedés, visszafordulnak hazafelé a csíkiek mikor közelgettek volna a klastromhoz, eléjük ment az ottan maradt nép, kimondhatatlan örömmel fogadták egymást s együtt zengő dicsőretekkel a templomba sietének, hol a nagyhatalmú Szűznek szép képe előtt hálát adának az Úristennek, hogy őket az igaz hit üldözőitől megmentette. Történék a dolog 1567-ben pünkösdi szombatján. Annak emlékezetére most is minden esztendőben azon napon egybegyűlnek oda, de nemcsak Csíkból. A Nagyerdőn ezen ütközet helyén, az ú. n. Lónyugtató nevű helyen előbb egy kőkereszt, aztán egy fakereszt állott. Ma a csata emlékét a zárda előtti téren levő Nepomuki Szent János-kápolna homlokzatán egy kőtábla található e felirással: „Emlékére azon győzedelemnek, melyet 1567 pünkösdi szombatján ezen helyen nyert ifjabb János Zsigmond király hada ellen az maga szent hitét védelmező székely nép. Ezen alkotmányt emelte sepsiszentiványi Liber báró Henter Antal az Krisztus rendjének aranykeresztes vitéze, az apostoli királyi és császári Felség aranykulcsos híve s nemes anyja Udvarhelyszék főkirálybírája. A győzelem annyira döntő volt, hogy Csíkot azután katolikus vallásában sem maga János Zsigmond, sem más nem háborgatta. Az 1591-es erdélyi országgyűlés a csíkiak vallásszabadságát törvénybe iktatta (Erdélyi

Országgyűlési Emlékek): „A csíkbeli klastrom több odavaló helyekkel együtt, miért, hogy onnét ezideig is semminemű időben a római vallás ki nem irtódott, az odabéli atyáinkfiainak lelkiismeretek megnyugtatóására maradjanak ezen állapotban, mint ekkoráig voltak.”

– Id. Cserey Farkas: Geographia Mariana Regni Hungariae. 1780.

Szívdobogató volt ez akkor és most is. Ezen a helyen felejthetetlen élmény megélni a magyarok nagy közösségét, átélni azt a hangulatot, amit ez a terület áraszt.

Fantasztikus, hogy van a világon egy ilyen hely, ahol 1567 óta évről évre összegyűlnek az emberek, mára már több száz ezres létszámban kegyeletüket téve, bizonyosságul, hogy ennek a helynek az emberekre vonzóhatású kisugárzása van.

Mára már nem csak a katolikus vallású székelyek és az anyaországi magyarok gyűlnek össze a Hármashalom oltár előtt a Kissomlyó és a Nagysomlyó közti nyeregben.

Jómagam a Nagyrét pereméről figyeltem a zarándokfolyam áramlását a Kegyetemplom és a hegynyereg között. Szavakba nem is lehet öltetni azt az érzést, ami ott akkor elárasztott: körbe a havasok fenséges panorámájának ölelésében a Csíki-medencéből kiemelkedő Somlyó hegy két púpja közt ezernyi ember szíve együtt dobban, imája szól, himnusza zeng. Itt nem akad emberfia, aki ne érezne hűséget őseink szent hite iránt, szintúgy a nemes ősök

erényeiért, a nemzetéért, a szülőföldjéért, a kultúrájáért. Fantasztikus volt még távolabbról is átélni a zarándoktömeg énekeinek szívből jövő szárnyalását, amit még misztikusabbá tett a hely akusztikája.

Pünkösöd a Szentlélek kiáradását jelenti. Pál apostol szerint a Lélek gyümölcsei: szeretet, öröm, békeesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség és önuralom. Ezekből nem csak Pünkösdkor kell adnunk egymásnak. Jusson belőlük több a hétköznapokra is!

Borosné Éva

Anyakönyvi hírek – Április, Május

Kereszteltek:

Lédeczi Alíz, Trepák Zoltán, L.Farkas Koppány, Tózsér Milán Zoltán, Forgó Eszter, Pintér Gergő, Gubicza Izabella, Herceg István Mihály, Lantos Lóránt

Házassultak:

Kapás Krisztián – Szabó Éva, Peregi Zsolt – Tózsér Marianna, Botos Attila – Ripp Szilvia, Rozsi Zoltán – Bodor Valéria, Dorcsák József – Horváth Viktória Lilla

Elhunytak:

Komjáthy Lajos, Bujdosó Gyula, Halák József, Bóta Lászlóné Liszicsán Mária, Amler Sándorné Rusznyák Mária, Duzmath András, Lantos Istvánné Görbe Aranka, Taskó Jánosné Oberfrank Mária, Gazsi Istvánné Pekkel Eszter Anna, Horváth Jánosné Födszin Amália, Kaszab László, Nánási Andor, Oláh Józsefné Major Erzsébet, Kollár Péter Pál, Tóth Imréné Malecz Erzsébet, Ujvári Józsefné Bellán Anna, Duzmath Andrásné Turkevi-Nagy Klára Mária, Jelenek Tibor Imre

Szentségekkel ellátva: 6 fő

Szerkesztette: Kollár Balázs plébános, Kelemen Benedekné, Mongyi Kornélia, Weninger Antalné, Kaldenekker Olivér, Rozsnyói Zoltán és Margó, ifj. Rozsnyói Zoltán és Ivett, Benkő Mária, Faragó Gergő, Borosné Éva
Köszönjük a beküldött írásokat!

Kerekegyháza Római Katolikus Egyházközség időszaki kiadványa 2016.